

Arrest

nr. 147 262 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2007 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 april 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

- 1.3. Bij arrest nr. 18 299 van 3 november 2008 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2. Tegen voormeld arrest dient de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.
- 1.4. Bij beschikking nr. 4030 van 17 februari 2009 wordt dit cassatieberoep vermeld in punt 1.3. niet toelaatbaar verklaard.
- 1.5. Op 26 november 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.6. Op 19 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.7. Op 23 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.
- 1.8. Op 1 mei 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.
- 1.9. Op 9 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.10. Op 31 augustus 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.
- 1.11. Op 18 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.12. Bij arrest nr. 78 317 van 29 maart 2012 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.11.
- 1.13. Op 24 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.14. Op 6 mei 2014 worden de beslissingen vermeld in punt 1.13. ingetrokken.
- 1.15. Op 14 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. ontvankelijk wordt verklaard.
- 1.16. Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. ongegrond wordt verklaard alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.17. Op 24 juni 2014 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis op basis van inbreuken op de wetgeving inzake drugs.
- 1.18. Op 31 juli 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.19. Op 31 juli 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"INREISVERBOD
Aan de heer (...)*

wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 31.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat hij wordt verdacht van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het feit dat betrokkene zijn persoonlijke verrijking laat voorgaan op de schade die zijn drugshandel veroorzaakt aan de maatschappij in het algemeen en de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten in het bijzonder, motiveert de toepassing van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod “

2. Voorwerp van het beroep

De omvang van een annulatieberoep wordt in de eerste plaats aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift bepaald (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436).

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing instelt tegen het inreisverbod van 31 juli 2014, haar betekend op 31 juli 2014. Voorts vraagt de verzoekende partij de Raad om het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en *“bijgevolg de bestreden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken (het inreisverbod) dd. 31/07/2014 te willen vernietigen, minstens te schorsen”*. Uit de inventaris der stukken blijkt dat de verzoekende partij als eerste stuk het inreisverbod van 31 juli 2014 toevoegt en dit benoemt als *“Kopie bestreden beslissing dd. 31/07/2014 betekend op 31/07/2014”*.

Hoewel de verzoekende partij een bijlage 15^{quater} op datum van 22 januari 2015 aan haar verzoekschrift toevoegt, benoemt zij deze beslissing nergens als de bestreden beslissing, noch stelt zij vast dat het beroep gericht is tegen voornoemde beslissing of vraagt zij de schorsing en/of de nietigverklaring van deze beslissing.

Uit het verzoekschrift en het in bijlage gevoegde afschrift van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat het onderhavig beroep gericht is tegen het inreisverbod van 31 juli 2014. De bijlage 15^{quater} van 22 januari 2015 maakt niet het voorwerp uit van onderhavige vordering.

Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat hij ter terechtzitting aangaf dat de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring instelde tegen de beslissing van 31 juli 2014 houdende het inreisverbod en dat de advocaat van de verzoekende partij dienaangaande geen opmerkingen maakte.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij betreffende de ontvankelijkheid op dat het verzoekschrift te laat werd ingediend en bijgevolg onontvankelijk is *ratione temporis*. Zij wijst erop dat het verzoekschrift gericht is tegen de beslissing van 31 juli 2014 houdende een inreisverbod en dat de kennisgeving gebeurde op 31 juli 2014. Zij stelt dat conform artikel 39/57 van de vreemdelingenwet een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring dient te worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving. De verwerende partij wijst er op dat het bestreden inreisverbod werd betekend op 31 juli 2014, zodat onderhavig verzoekschrift ingediend op 13 maart 2015 laattijdig is.

Betreffende de tijdigheid *ratione temporis* stelt de verzoekende partij dat normaliter de wettelijke termijn om een beroep aan te tekenen tegen het inreisverbod reeds verstreken is, doch dat het inreisverbod destijds volstrekt ten onrechte werd opgelegd, dat niettemin alsdan geen beroep werd ingesteld omdat dit inreisverbod werd afgeleverd zonder bijstand van een tolk, dat zij dan ook niet op de hoogte was van de inhoud van het inreisverbod en haar rechten van verdediging flagrant zijn geschonden.

De Raad wijst er op dat volgens artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet het beroep dient te worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. De termijn van dertig dagen bepaald in voormelde wetsbepaling is van openbare orde en moet strikt worden toegepast..

De bestreden beslissing werd de verzoekende partij op 31 juli 2014 betekend, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Indien 31 juli 2014 als datum van kennisgeving wordt beschouwd, is voornoemde datum de *dies a quo* die niet in de termijn wordt begrepen (cf. artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet). De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (cf. artikel 39/57, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet). De beroepstermijn neemt een aanvang op vrijdag 1 augustus 2014. Derhalve was maandag 1 september 2014 de laatste nuttige dag en is het verzoekschrift dat ingediend werd op 13 maart 2015 laattijdig en bijgevolg onontvankelijk. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De verzoekende partij voert geen overmacht aan, doch houdt voor dat de bestreden beslissing haar afgeleverd werd zonder bijstand van een tolk zodat zij niet op de hoogte was van de inhoud van het inreisverbod en haar rechten van verdediging geschonden zijn.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij geen bijstand zou hebben gekregen van een tolk. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij niet in een taal die zij begrijpt op de hoogte werd gebracht van de redenen waarop de bestreden beslissing steunt.

Bovendien wijst de Raad erop dat bovenaan de handtekening van de verzoekende partij op de akte van kennisgeving, die door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift wordt gevoegd en terug te vinden is in het administratief dossier, geschreven staat *“Ik erken kennisgeving te hebben ontvangen van deze beslissing”*. De akte van kennisgeving, die aldus werd ondertekend door de verzoekende partij, maakt ook uitdrukkelijk melding van de beroepsmogelijkheden. Van een volwassen man mag verwacht worden dat zij kennis neemt van de inhoud van documenten die zij ondertekent.

De verzoekende partij betwist niet dat de handtekening die voorkomt op de akte van kennisgeving, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, haar handtekening is.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij niet in een taal die zij begrijpt op de hoogte werd gebracht van de redenen waarop de bestreden beslissing steunt zodat haar rechten van verdediging geschonden zijn. Zij maakt niet aannemelijk dat er geen kennisgeving is gebeurd of dat de beroepstermijn van dertig dagen geen aanvang neemt vanaf de betekening op 31 juli 2014.

Het ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER